

## Nr 1821

av herr Lindahl i Lidingö  
med anledning av propositionen 1975:12 med förslag till lag om ändring i skadeståndslagen (1972:207), m. m.

I propositionen om skadeståndslag (1972:5) framhölls att det fanns flera skäl som talade för en maximering av skadestånden vid personskada. Skadeståndskommittén har därför övervägt dels en begränsning på relativt låg nivå (7,5 å 10 basbelopp), dels en på hög nivå (12 å 15 basbelopp) men stannat för att inte föreslå någon begränsning alls. Lagförslaget innehåller heller inte någon begränsningsregel.

Jag anser emellertid att det finns anledning att begränsa skadestånd för inkomstförlust eller förlust av försörjare till förslagsvis 12 basbelopp (f. n. motsvarande en livränta om 108 000 kr. om året).

I propositionen redovisas kommitténs överväganden av skäl för begränsning. Kommittén har emellertid inte tagit upp vad som för mig framstår som det främsta skälet för begränsning. Detta är att skadeståndslagstiftningen i allt högre grad får karaktär av sociallagstiftning när det gäller personskadorna. I skadeståndsbegreppet ligger att den som kräves på ersättning skall på något sätt vara skyldig till skadan samt att den skadelidande får vidkännas nedsättning av ersättningen om han själv bidragit till skadans uppkomst eller omfattning. Detta skjutes nu emellertid alltmer undan, och skadeståndsreglerna utformas för att tillgodose socialt motiverade behov. Det har t. ex. föreslagits i utredningen om ny trafikskadelag att den som skadas skall få ersättning oberoende av om han själv genom rattfylleri eller vårdslöshet orsakat skadan.

Om detta accepteras av sociala skäl finns det dock anledning att sätta en övre gräns likaväl som i yrkesskadeförsäkringen, tjänstepensioneringen m. m. Den som anser sin arbetsförmåga vara avsevärt mera värd än genomsnittet, bör givetvis skydda sig genom egna olycksfalls- eller sjukförsäkringar.

I specialmotiveringen (s. 164 i prop.) framhåller föredragande statsrådet att det kan möta svårigheter "att klarlägga om den skadelidande har rätt till utländska förmåner". Det är sant. Och inte bara den ekonomiska utredningen kan vara svårare när det gäller en utlänning. Vid åtskilliga personskador är det endast med hjälp av tidigare sjukhusjournaler o. d. som det kan klarläggas om kvarstående men uppstod som följd av den aktuella skadan eller helt eller delvis var för handen redan tidigare. Även den medicinska utredningen kan uppenbarligen bli svårare när det inte gäller svenska förhållanden.

En annan utredningssvårighet uppstår om person som är bosatt i främ-

mande land men skadats vid besök i Sverige efter ett antal år skulle begära omprövning av livränta på grund av ändrade förhållanden.

Utredningssvårigheterna över huvud taget kan vara ett ytterligare skäl för en begränsningsregel, eftersom det torde vara de inkomster, som ligger på en avsevärt högre nivå än vanliga löntagarinkomster, som är mest vanskliga att utreda.

Om motionen bifalles bör det ankomma på utskottet att utarbeta lämplig författningstext.

Jag hemställer alltså

att riksdagen beslutar att anhålla hos regeringen om sådan lagändring att skadestånd för inkomstförlust eller förlust av försörjare begränsas till tolv basbelopp per år.

Stockholm den 10 februari 1975

ESSEN LINDAHL (s)

i Lidköping



